

Alle roem is uitgesloten

Ezechiël 36: 16-38

INLEIDING

Twaalf jaren na de wegvoering van Ezechiël (2 Kon. 24:10-16) was de stad Jeruzalem verwoest, de tempel inclus. De ballingen werden bemoeidigd door Gods belofte dat Hij hen naar het land Israël zal terugbrengen (Ez. 34). Tegelijk wordt duidelijk gemaakt, dat Israël zich daarop niet zal kunnen verheffen. Nee, de HEERE haalt Zijn volk terug vanwege Zijn eigen Naam; en ondanks de schuld van het volk.

Het land verontreinigd

Vs. 16-19. Nog eenmaal wordt in herinnering geroepen wat Israël heeft gedaan voor het werd weggevoerd. De Israëlieten hebben het land verontreinigd door hun handelwijze: zij vergoten mensenbloed! Dat betekent op zijn minst, dat er wantoestanden heersten op sociaal terrein. De verhoudingen in de maatschappij waren grondig verstoord. Tot bloedens toe! Daarnaast werden de drekgoden (= letterlijk: mestgoden) door het volk binnengehaald en aanbeden. Hun weg week zowel van de tweede als van de eerste tafel van Gods wet af! Daarom vergelijkt de HEERE de toestand waarin het volk verkeerde, met die van een 'afgezonderde' vrouw. In haar maandelijks periode is ze zelf onrein en wie of wat met haar in aanraking komt, wordt ook onrein (Lev. 15, vs. 19-24). Om die reden heeft God Zijn grimmigheid over Israël uitgegoten en heeft Hij het volk verstrooid onder de onreine heidenen: het is loon naar handelingen!

Gods Naam ontheiligd

Vs. 20-21. De spot en hoon, die Israël werd aangedaan door de omringende volken (Edom voorop!), was onverdraaglijk voor de HEERE (vgl. vs. 1-7 van dit hoofdstuk). Overigens waren de Israëlieten zelf alleen door hun verblijf onder de volkeren al een ontheiliging van Gods Naam. Want de volken meenden uit die deportatie te moeten opmaken, dat de HEERE niet bij machte was geweest, Zijn volk in eigen land te houden! Een overwonnen volk, dus een overwonnen God? Zo werden alle afgoden beoordeeld; was dat nu ook zo met Israël's God?

Dat is Gods Naam te na! Vandaar dat we lezen in vers 21: 'Maar Ik ver-

schoonde /spaarde (om) Mijn heilige Naam.' God gaat Zelf zorgen, dat Zijn Naam hoog gehouden wordt!

Niet om uwentwil

Vs. 22-24. De reden voor Israël's terugkeer is te vinden in Gods ijver voor Zijn Naam. En niet in Zijn volk! 'Ik doe het niet om uwentwil, maar om Mijn heilige Naam, die gij ontheiligd hebt onder de heidenen, waarheen gij gekomen zijt'. Het blazen van de HEERE, door Israël bevuild, zal gezuiverd worden! Hoe? God zal Zijn volk uit de heidenen halen, hen uit al de landen vergaderen en in hun eigen land brengen. De heidenen zullen met eigen ogen kunnen zien, dat God heilig en almachtig is!

Een nieuw hart

Vs. 25-27. Het blijft niet bij een uiterlijk herstel van de oude situatie. De HEERE neemt Zijn volk onder handen. Ze zullen met rein water worden besprenkeld. Hun onreinheden (vgl. vs. 18) zullen worden afgewassen. Wat hier geschreven staat, sluit aan bij het beeld van de onreine vrouw uit vers 17. Het doet ook denken aan de reiniging die nodig was om voor God te kunnen naderen als volk: Ex. 19, vs. 10 en om Hem te dienen als priester en leviet: Ex. 30, vs. 17-21 (vgl. ook het begin van ons Doopformulier!).

Naast het reinmaken van bedreven zonden, gaat God het volk ook vernieuwen. En wel van binnenuit. Harten worden vernieuwd (het hart is in bijbels spraakgebruik de belichaming van verstand en wil). Dat is nodig ook: de harten zijn van steen! Dat wil zeggen dat ze onwillig zijn tegenover God. Ze zijn ongevoelig zowel voor Gods zegen als voor Gods straf. Daar moeten nieuwe, buigzame harten voor in de plaats komen. Er wordt ook een nieuwe Geest gegeven. Daarmee krijgen de oude krachten, die het leven stuwden in de richting van de zonde een geduchte Tegenstander: Gods Geest. En door die Geest worden mensen in een andere richting bewogen: 'Ik zal maken (door Mijn Geest), dat gij in Mijn inzettingen zult wandelen.' Door de Geest geleid worden, betekent zoveel als: meer en meer leven volgens al Gods geboden. Met vreugde (vgl. Ps. 119)!

Schaamrood onder Gods zegeningen.

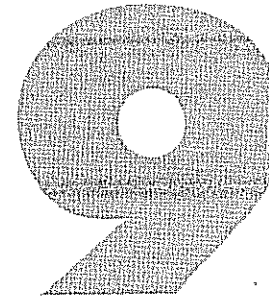
Vs. 28-32. Het volk wordt bij de innerlijke vernieuwing ook overladen met grote welvaart. Zij zullen in het land wonen van hun vaderen. De HEERE zal hun een God zijn; koren en ooft zullen overvloedig worden geoogst. Dat zal tot nadenken stemmen. Al Gods zegeningen voor lichaam en ziel steken schril af bij wat men God heeft aangedaan: hun boze wegen en hun handelingen, die niet goed waren; hun ongerechtigheden, hun gruwelen. Die tegenstelling zal hartgrondig overtuigen van deze waarheid: alle roem is uitgesloten! God doet al dat goede niet om hunnentwil. Dat wordt uit een rustige vergelijking meer dan bekend. Als ze overladen zijn met Gods goede gaven, zullen ze van hun verleden walgen, en er met berouw aan terugdenken (vgl. Ez. 16, vs. 61). Daar worden ze ook toe opgeroepen: schaamt u en wordt schaamrood over uw wegen, gij huis Israëls! Hier klinkt een aansporing tot het tonen van berouw, ook na ontvangen genade!

Als een hof van Eden

Vs. 33-38. De toekomst van het volk wordt allerheerlijkst uitgeschilderd: de steden zullen worden herbouwd, de akkers zullen worden bewerkt en worden beplant. Wat een woestenis was, wordt als een hof van Eden: het wordt paradijselijk! Dat zal een boodschap betekenen voor de heidenen: ze zullen weten wie God is en wat Hij vermag! Hij is een Waarmaker van Zijn Woord! En God zal zorgdragen, dat Zijn volk, nu tot niets geworden, een groot volk zal zijn. Ook hier (als in Ez. 34) is sprake van geestelijke zegen, die wordt omschreven in materiële termen. De kanttekenaren van de Statenvertaling schrijven hierbij: 'Terwijl de genade overvloedig is, en de ruimte groot is, zal God deze weldaad nog toevoegen, dat Hij Zijn kerk met gelovige mensen, als schapen, uit de joden en voornamelijk uit de heidenen vervult. Gods Koninkrijk zal zo gevuld zijn met mensen, als de stad Jeruzalem met schapen voor het Paasfeest'.

GESPREKSVRAGEN

1. Hebben we het ook nodig, dat zo nadrukkelijk alle eigen roem wordt uitgesloten met betrekking tot ons behoud? Zo ja, waarom/ zo nee, waarom niet?
2. Is in de schildering van Israëls overtreden een en ander te bespeuren waar wij - binnen het genadeverbond - ook mank aan gaan?
3. Is de orde: ellende, verlossing, dankbaarheid een eenmalige zaak in de genade? Herkent u wat van het geschrevene in vers 31 en 32?
4. Men zegt wel, dat het behoud van zondaren een 'eenzijdig werk van God' is. Hoe vindt dat steun in dit hoofdstuk?
5. Ook in dit hoofdstuk blijkt, dat God ook voor de heidenen een boodschap heeft. Welke? Gaat die boodschap nog uit van de christelijke gemeente?

Doden gullen horen

Ezechiël 37

INLEIDING

In het vorige hoofdstuk lazen we de profetie van de terugkeer uit de ballingschap en van Gods Koninkrijk dat gevuld zal zijn met gelovigen uit jodendom en heidendom. Die boodschap schijnt een onmogelijke mogelijkheid voor de bannelingen toen, maar niet minder voor alle gebannen buiten de gemeenschap met God (vgl. Gen. 3). God dreef immers de mens uit de hof van Eden als gevolg van de zondeval! De ballingen toen beschouwden zichzelf als verdorde beenderen, als een volk, waarvan alle verwachting de bodem was ingeslagen (vgl. vs. 11). Geldt dat in geestelijke zin niet van ieder mens? Van nature zijn we dood door de misdaden en de zonden! Maar de boodschap van dit hoofdstuk is, dat doden tot leven worden gewekt door het profetisch woord!

Dorre doodsbeenderen

Vs. 1-3. De HEERE laat Ezechiël opnieuw een gezicht/visioen zien. Hij wordt geplaatst in een vallei. Het dal ligt vol beenderen van mensen. De profeet moet de hele vallei rondgaan en bekijken. En gaandeweg verdiept zich de indruk: Wat zijn het veel beenderen, en wat zijn ze door de brandende zon uitermate verdroogd. En dan klinkt Gods vraag: 'Mensenkind, zullen deze beenderen levend worden?' Ezechiël kan daarop geen ontkenkend antwoord geven: Zou voor de HEERE iets te wonderlijk zijn? Maar antwoorden met ja? Dat durft hij ook niet. De onmogelijkheid om het te kunnen geloven, en het zielsverlangen om het te mogen geloven strijden om de voorrang. 'Heere HEERE, Gij weet het...!'

Een profetie tegen doden

Vs. 4-8. Ezechiël krijgt opdracht om een profetie uit te spreken aan het adres van de voor hem liggende beenderen. Denk het eens in! Hoeveel vragen zouden hier te stellen zijn door de profeet. Is roepen aan de rand van een 'massagraf' geen vergeefse moeite? Maar er klinkt geen vraag. De profeet gehoorzaamt gelovig en eenvoudig aan het Goddelijk bevel. Groot is de verwondering van Ezechiël bij wat nu plaatsgrijpt! Zijn heilige verbazing doet zeker niet onder voor de verbijstering die er bij hem opkwam bij